

TORNAI JÓZSEF

Mája fátyla

1.
Összeállt a Tejút,
szétpergésre szánva.
Pompázik addig, míg
lekornyad a zsálya.

Hogy tud futni a nyúl
vadász puskájába!
Kisdedek születnek
a biztos halálra.

Zöldike csattan be
a téli szobába,
két nap szólongattam,
nem rebbent a szárnya.

Sokáig szeretnék
élni, jaj, hiába.
Legnagyobb fának sincs,
ha kivágják, árnya.

Fordítsd meg, fordítsd meg
a sort szakadatlan,
tenger harsog habot,
hol most csak patak van.

Félig van megírva
a Teremtés Könyve,
más felét rejti a
Mája fátyla ködbe.

2.
Az út szakadék bár,
mozdulatlan kőnek
méhéből pattogó
tüzek állnak őrnek.

Én ma elnémulok,
holnap a helyembe
te lépsz mennyboltjára,
új csillaggal kezdve.

Lebukik a fogoly,
ha sörét találja,
éppen így horgad föl
férfi nemzőtája.

Ne menj el, ne menj el
a Mája-világból,
ne hidd el soha, hogy
kilobban a mámor.

Olyan igém nincsen,
sehol olyan páfrány,
hogy lezörög ősszel
s nem zöld május táján.

Hidd el, hogy a farkas
épp olyan vad fajta,
ahogyan a kölykét
féltve simogatja.

3,
Burukkol a galamb
cirbolya ágakon,
de csúf emberszívben
is nyílhat irgalom.

Nézed, etetődbe
hogy szállnak a pintyek,
nézed, amit a tél
a havával büntet.

De zöldül gyöngye fűz
holnap új tavasszal,
töröd fejed egyre
éltetőbb agyaddal.

